

lertid er Rigsdagsmændene gaaede ud af den, og det kan jeg som Rigsdagsmand for øvrigt kun billige, vel at mærke under een Forudsætning, nemlig den, at Rigsdagens Medlemmer kontrollerer hinanden eller helst selv alle er besjælede af den Aand, som bevirker, at de ikke kommer i det Tilfælde at paatage sig eller udføre Virksomhed, der er uførelig med eller egned til at fremkalde Tvivl om den samvittighedsfulde og uhildede Opfyldelse af de Pligter, som paahviler os her i den lovgivende Forsamling. Ved den Bestemmelse, jeg har citeret, har man sigtet til adskillige Embedsmænd, bl. a. til Dommerne, idet man ønskede, at der ikke skulde være nogen Mulighed for den Tanke, at en Domfældelse var paavirket af saadanne fremmede Hensyn. I Fjor havde vi til Behandling her i Tinget Lovforslaget om Forsikringsvæsenet, og jeg rører ikke nogen Hemmelighed, som betyder noget, fra Udvalget, naar jeg siger, at i dette Udvalg førtes der nogle haarde Kampe — stundom var de oplivende, stundom lidt nedtrykkende — mellem to Udvalgsmedlemmer, som repræsenterede — som Bivirksomhed — forskellige Forsikringsselskaber, og disse Selskaber havde modstridende Interesser i den Lovgivning, vi den Gang var i Færd med at skabe, men som vi ikke fik skabt. Dette Spørgsmaal er endnu aabent, jeg antager, vi i Aar igen faar forelagt et Lovforslag vedrørende Forsikringsvæsenet. De paagældende to Medlemmer er imidlertid nu gaaede ud af og kommer ikke mere i Udvalget. Den ene er ikke blevet genvalgt til Tinget, han har sat Roskilde-Kredsen til, og det andet Medlem sidder vel i Tinget, men har faaet Hvervet som Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. For saa vidt bliver vi altsaa fri for disse Kampe, naar vi en Gang kommer til Udvalg. Det Spørgsmaal, det drejer sig om, er jo meget vanskeligt, og det kan naturligvis være rart at have sagkyndige med i Udvalget, men jeg tror, at de fleste af os, der den Gang sad i Udvalget, helst vilde have undgaaet disse Kampe. Jeg maa nu sige, at det har bedrøvet mig i Sommer at se, at den Stilling, som er blevet ledig ved, at den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet er traadt fra, er blevet overtaget af et andet Medlem af dette Ting, det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager). Dette ærede Medlem vil jeg rose for den upartiske Maade, hvorpaa han i Fjor søgte at ordne Sagen saaledes, at vi fik et dog-

i alt nogenlunde enstemmigt Forslag frem. Men det er nu vanskeligt at tjene to Herrer, det hedder jo endog: Ingen kan tjene to Herrer. Og naar vi skal lovgive her, er det heldigt, at der ikke er nogen som helst Mulighed for, at vor Lovgivning er paavirket af privat Virksomhed. Jeg skal ikke nægte, at endskønt jeg har den største Tillid til det ærede Medlems Upartiskhed, vilde jeg paa Basis af dette, at vi har dette svævende Lovforslag om Embedsmænds Bivirksomhed, af hvilket Rigsdagsmændene altsaa er gaaede ud, have anset det for heldigt, om den Ophøjethed, som man jo kan vise, naar man staar ganske uberørt fra sin daglige Virksomhed, uberørt ogsaa i pekuniær Henseende, kunde komme til Stede. Jeg synes altsaa, at det vilde have været heldigt, om det ærede Medlem ikke havde overtaget denne Virksomhed.

Vi har ogsaa haft et andet mærkeligt Tilfælde, det vil sige: Bladene har berettet — nu skal man jo ikke altid tro, hvad der staar i Bladene —, at den socialdemokratiske Ordfører netop i Spørgsmaalet „Ben“-Loven har haft store Vanskeligheder i Odense i Anledning af et større „Ben“, han havde derovre paa 900 Kr. Dette har vakt meget stort Postyr i Odense, jeg tror endogsaa, at det var lige ved at vælte et Byraad derovre, saa vanskeligt er det med „Benene“ ogsaa for Rigsdagsmedlemmer. Det forekommer mig, at naar vi erkender, at vi ogsaa selv har vore Svagheder her, skulde vi lade dette „Ben“-Lovforslag ligge og betragte Fremkomsten af det og den Behandling, som fandt Sted her paa Rigsdagen, som en Vejledning baade for Embedsmændene og for Administrationens Spidser, idet der jo ingen Tvivl er om, at man her i Tinget ønsker, at Embedsmændene skal opfylde netop de Fordringer, som angives i Lovforslagets § 1. Og dermed tror jeg, at man kunde lade denne Sag fare, det vil vistnok være i alle Parters Interesse. Jeg bemærker, at jeg for mit personlige Vedkommende som Embedsmand har en minimal Interesse af denne Lov, saa det er ikke for min egen Pose, jeg taler her.

Det er tilfældigvis i Dag ti Aar siden, jeg havde den Ære efter min Genindtræden i Folketinget at holde en Tale angaaende den Lov om vort Almenskolevæsen, som var vedtaget i den foregaaende Rigsdagssamling. Jeg fremsatte en meget skarp Kritik af Loven, det forekom mig, at man havde sat Ordet: Kundskabsnihilisme over denne Lov. Den